

Danielin kirja – sataviisikymmentäkahdeksas

Näyn avaaminen: Danielin murheen päivien ymmärtäminen

Jeff Pippenger

2024-03-25

Persian kuninkaan Kyyroksen kolmantena vuotena ilmoitettiin Danielille, jonka nimi oli Beltesassar, eräs asia; ja asia oli tosi, mutta säädetty aika oli pitkä; ja hän ymmärsi asian, ja hänellä oli ymmärrys näystä. Niinä päivinä minä, Daniel, surin kolme täyttä viikkoa. En syönyt mitään herkullista leipää, eikä lihaa eikä viiniä tullut suuhuni, enkä lainkaan voidellut itseäni, kunnes kolme täyttä viikkoa oli kulunut. Ja ensimmäisen kuun kahdentenäkymmenentenä neljäntenä päivänä, ollessani suuren virran rannalla, jonka nimi on Hiddekel. Daniel 10:1–4.

Ilmestyskirjan yhdenentoista luvun vertauskuvallisten kolmen ja puolen päivän aikana, jolloin kaksi todistajaa ovat kuolleina kadulla, Beltesassarille paljastetaan eräs ”asia”. Hän oli jo aiemmin ymmärtänyt ”näyn” (mareh), sillä yhdeksännessä luvussa Gabriel oli jo tullut ja antanut hänelle ymmärryksen näystä.

Niin, vielä minun puhuessani rukouksessa, se mies Gabriel, jonka olin nähnyt näyssä alussa, lensi nopeasti ja kosketti minua iltauhrin aikana. Ja hän opetti minua, puhui minun kanssani ja sanoi: Daniel, minä olen nyt tullut antamaan sinulle taitoa ja ymmärrystä. Sinun rukoustesi alussa käsky lähti, ja minä olen tullut ilmoittamaan sen sinulle; sillä sinä olet suuresti rakastettu. Käsitä siis asia ja tarkkaa näkyä. Daniel 9:21–23.

”Mies Gabriel, jonka” Daniel ”oli nähnyt näyssä alussa”, viittaa ”chazoniin”, profeetallisen historian näkyyn, jossa oli kyse siitä, että Gabriel selitti Danielille kahdeksännessä luvussa Raamatun profetian valtakuntia koskevan näyn. Mutta ”näky”, jota Danielin tuli sitten tarkata yhdeksännessä luvussa, oli ”mareh”, ilmestymisen näky. Tämän jälkeen Gabriel esittää Danielille kaksituhattakolmesataa vuotta käsittävän profetian historiallisen erittelyn.

Yhdeksäs luku täyttyi Daariuksen ensimmäisenä vuonna. Kun Beltesassar toteaa, että hänellä ”oli ymmärrys näystä” ”Kooreksen kolmantena vuonna”, hän oli ymmärtänyt ”mareh”-näyn jo kahden vuoden ajan. Se, minkä Beltesassar tuli ymmärtämään ”noina päivinä” surressaan, oli ”asia”, toisin sanoen heprean sana ”dabar”, ja se oli pitkä, sillä määrätty aika oli kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta.

Daniel oli jo ymmärtänyt jotakin tästä ”asiasta”, sillä hän toimitti yhdeksännessä luvussa 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun rukouksen, ja se on tämän ”asian” rukous. ”Seitsemästä ajasta” annettiin lisää valoa, minkä Beltesassar tuli ymmärtämään kahdenkymmenen yhden surupäivän aikana, ja valon lisääntyminen ”seitsemästä ajasta” niiden surupäivien aikana oli esikuva lisääntyneestä valosta ”seitsemästä ajasta” vuonna 1856. Myös milleriitit tunsivat ennestänsä ”seitsemän aikaa”, sillä he olivat julistaneet sitä, mutta siihen oli tuleva lisävalo, jonka tuli koetella heitä juuri siinä heidän historiansa kohdassa, jolloin he siirtyivät

filadelfialaisesta liikkeestä laodikealaiseen liikkeeseen.

Beltesassarin murheen päivät ovat rinnakkaiset sen profeetallisen historian kanssa, jolloin filadelfialainen liike siirtyi laodikealaiseen liikkeeseen vuonna 1856 ja sitten laodikealaiseen adventistikirkkoon vuonna 1863. Sekä Beltesassarin että milleriittien historia lisääntyneestä valosta ”seitsemän ajan” suhteen käy yksiin kolmannen enkelin laodikealaisen liikkeen siirtymisen kanssa sadan neljäkymmenen neljän tuhannen filadelfialaiseen liikkeeseen, ja murheen päivinä, jotka sijoittuvat viipymisen aikaan, jolloin lisääntynyt valo ”seitsemän ajan” suhteen oli määrä paljastaa.

Beltesassar edustaa sekä sanansaattajaa että liikettä. Hänen murheensa päivinä sanansaattajan tulee ymmärtää ”asia”, joka on Totuus, ja sen jälkeen hänen tulee esittää ”asia” liikkeelle, kun Miikael herättää kaksi todistajaa vuonna 2023.

Heprean sana ”mareh” (näky Kristuksen ilmestyksen hahmosta), jonka Daniel jakeessa yksi tunnustetaan ymmärtävän, esiintyy neljä kertaa Danielin viimeisessä näyssä. Kaksi kertaa se on käännetty sanalla ”näky” ja kaksi kertaa sanalla ”ilmestysmuoto”. Ensimmäisellä kerralla, kun Daniel käyttää sanaa jakeessa yksi, hän ilmaisee ymmärtäneensä ”näyn”, mutta kolme muuta viittausta osoittavat Danielin kokevan näyn. Jakeessa kuusi Kristuksen kasvot olivat ”niin kuin salaman ‘ilmestysmuoto’”.

Ja ensimmäisen kuun kahdentenäkymmenentenä neljäntenä päivänä, ollessani suuren virran rannalla, jonka nimi on Hiddekel, minä nostin silmäni ja katsoin, ja katso: siinä oli mies, pellavavaatteisiin puettu, ja hänen kupeensa olivat vyötetyt Uufasin puhtaalla kullalla. Hänen ruumiinsa oli kuin krysoliitti, hänen kasvonsa olivat kuin salaman välähdys, hänen silmänsä kuin tulisoihdut, hänen käsivartensa ja jalkansa kuin kiillotetun vasken hohde, ja hänen sanojensa ääni kuin kansanjoukon pauhu. Ja minä, Daniel, yksin näin näyn; sillä miehet, jotka olivat minun kanssani, eivät nähneet näkyä, mutta suuri vavistus valtasi heidät, niin että he pakenivat kätkeytyäkseen. Niin minä jäin yksin ja näin tämän suuren näyn, eikä minuun jäänyt voimaa; sillä minun muotoni muuttui minussa turmelukseksi, enkä minä säilyttänyt voimaa. Daniel 10:4–8.

On olemassa toinen heprean sana, joka on käännetty sanalla ”näky”, ja jota käsittelemme sen jälkeen, kun olemme esittäneet joitakin heprean sanan ”mareh” tunnuspiirteitä. Edellisissä jakeissa sana ”appearance” on heprean sana ”mareh”. Sama sana on kuudennessatoista jakeessa käännetty sanalla ”näky”. Kuudennessatoista jakeessa Kristuksen näky on saattanut Danielin murheelliseksi.

Ja katso, joku, ihmislapsia muistuttava, kosketti minun huuliani; silloin minä avasin suuni, puhuin ja sanoin sille, joka seisoi minun edessäni: Oi herrani, tämän näyn tähden tuskat ovat vallanneet minut, eikä minuun ole jäänyt voimaa. Daniel 10:16.

Heprean sana, joka on käännetty sanalla ”surut”, merkitsee saranaa, ja se Kristuksen ilmestymisen ”näky”, jonka Daniel jakeessa näki, kääntyi saranalla. ”Sarana” edustaa profetiassa käännekohtaa.

Menneisyydestä on opittava opetuksia; ja niihin kiinnitetään huomiota, jotta kaikki ymmärtäisivät, että Jumala toimii nyt samoja linjoja pitkin kuin Hän on aina toiminut. Hänen

kätensä näkyy Hänen työssään ja kansojen keskuudessa nyt aivan samoin kuin aina siitä asti, kun evankeliumi ensi kerran julistettiin Aadamille Eedenissä.

”Kansojen ja seurakunnan historiassa on ajanjaksoja, jotka ovat käännekohtia. Jumalan kaitselmuksessa, kun nämä erilaiset kriisit koittavat, annetaan valoa juuri sitä aikaa varten. Jos se otetaan vastaan, seuraa hengellinen edistys; jos se hylätään, seurauksena ovat hengellinen taantumus ja haaksirikko. Herra on sanassaan avannut evankeliumin eteenpäin tunkeutuvan työn sellaisena kuin sitä on tehty menneisyydessä ja kuin sitä tullaan tekemään tulevaisuudessa aina päätöstaisteluun asti, jolloin saatanaalliset voimat tekevät viimeisen ihmeellisen liikkeensä.” Bible Echo, 26. elokuuta 1895.

Kuudestaista jae edustaa käännekohtaa siinä historiassa, jota Beltesassar edustaa. Se on käännekohta sekä republikaaniselle sarvelle (kansakunnalle) että protestanttiselle sarvelle (kirkolle). Se edustaa kriisiä, ja se edustaa sitä kohtaa, jossa tälle historialle annetaan erityinen valo. Danielin käännekohta tapahtui, kun Danielia oli ”kosketettu” toisen kerran kolmesta kerrasta. Danielia kosketettiin kolme kertaa, ja toinen kerta, jolloin häntä kosketettiin, oli Danielille käännekohta, ja tuo käännekohta oli toinen niistä kolmesta kerrasta, jolloin Daniel näki ”mareh”-näyn.

Ja katso, eräs, ihmislapsien kaltaisuuden näköinen, kosketti huuliani; silloin minä avasin suuni ja puhuin ja sanoin sille, joka seiso i edessäni: Oi herrani, näyn tähden tuskani ovat vallanneet minut, enkä ole säilyttänyt voimaa. Daniel 10:16.

Käsitlemme pian näitä kolmea kosketusta. Ensimmäinen niistä neljästä kerrasta, jolloin Daniel käyttää sanaa ”mareh”, oli hänen todistuksensa siitä, että hän ymmärsi näyn, ja kolme viimeistä viittausta osoittavat hänen kokemuksensa silloin, kun hän todella näki ilmestyksen ulkomuodon. Kolmannella kerralla hän yksilöi ilmestyksen näyn jakeessa kahdeksantoista, jossa häntä kosketetaan kolmannen kerran.

Sitten tuli jälleen luokseni ja kosketi minua eräs, joka oli miehen näköinen, ja hän vahvisti minua. Daniel 10:18.

Toisella kosketuksella, jakeessa kuusitoista, joka on toinen viittaus ”marah”-näkyyn, hänen voimansa ovat poissa, mutta kolmannella kosketuksella hänen voimansa palautuvat. Jakeissa kymmenen, kuusitoista ja kahdeksantoista Danielia kosketetaan. Jakeessa kuusi Daniel näkee Kristuksen ilmestymisen ja sitten Gabrielin, ja jakeessa kymmenen Gabriel koskettaa Danielia ensimmäisen kerran.

Sitten minä nostin silmäni ja katsoin, ja katso: eräs mies, puettuna pellavavaatteisiin, ja hänen kupeensa olivat vyötetyt Uufasin puhtaalla kullalla. Ja hänen ruumiinsa oli kuin krysoliitti, ja hänen kasvonsa olivat kuin salaman välke, ja hänen silmänsä kuin tulisoihdut, ja hänen käsivartensa ja jalkansa olivat väriltään kuin kiillotettu vaski, ja hänen sanojensa ääni kuin kansanjoukon humina. Ja minä, Daniel, yksin näin näyn; sillä miehet, jotka olivat minun kanssani, eivät nähneet näkyä, mutta suuri vavistus valtasi heidät, niin että he pakenivat kätkeytyäkseen. Niin minä jäin yksin ja näin tämän suuren näyn, eikä minuun jäänyt voimaa; sillä muotoni muuttui minussa turmelukseksi, enkä säilyttänyt voimaa.

Mutta minä kuulin hänen sanojensa äänen; ja kun kuulin hänen sanojensa äänen, vaivuin minä syvään uneen kasvoilleni, kasvot maata kohti. Ja katso, käsi kosketti minua ja nosti minut polvilleni sekä kämmmenteni varaan. Ja hän sanoi minulle: Oi Daniel, sinä suuresti rakastettu mies, käsitä ne sanat, jotka minä sinulle puhun, ja nouse seisomaan paikallesi, sillä minut on nyt lähetetty sinun luoksesi. Ja kun hän oli puhunut tämän sanan minulle, minä nousin vavisten. Sitten hän sanoi minulle: Älä pelkää, Daniel, sillä ensimmäisestä päivästä alkaen, jona annoit sydämesi ymmärtämiseen ja nöyryytit itsesi Jumalasi edessä, sinun sanasi on kuultu, ja minä olen tullut sinun sanojesi tähden. Mutta Persian valtakunnan ruhtinas vastusti minua kaksikymmentäyksi päivää; mutta katso, Miikael, yksi ensimmäisistä ruhtinaista, tuli avukseni; ja minä jäin sinne Persian kuningasten luo. Nyt minä olen tullut saattamaan sinut ymmärtämään, mitä on tapahtuva sinun kansallesi viimeisinä päivinä, sillä näky koskee vielä monia päiviä. Daniel 10:5–14.

Sitten jakeessa kuusitoista Danielia kosketetaan toisen kerran, kun hän näkee näyn Kristuksesta.

Ja kun hän oli puhunut minulle tällaisia sanoja, minä käänsin kasvoni maata kohti ja mykistyin. Ja katso, yksi, ihmislapsien kaltaisen hahmon näköinen, kosketti huuliani; silloin minä avasin suuni ja puhuin ja sanoin sille, joka seiso i edessäni: Herrani, näyn tähden tuskat ovat vallanneet minut, eikä minuun ole jäänyt voimaa. Sillä kuinka tämän herrani palvelija voisi puhua tämän herrani kanssa? Minusta näet katosi heti kaikki voima, eikä minuun jäänyt henkeä. Daniel 10:15–17.

Sitten Danielia kosketetaan kolmannen kerran Gabrielin ilmestyessä, ei Kristuksen.

Silloin tuli jälleen luokseni joku, joka oli miehen näköinen, kosketti minua ja vahvisti minua. Ja hän sanoi: Älä pelkää, sinä suuresti rakastettu mies; rauha olkoon sinulle, ole vahva, niin, ole vahva. Ja kun hän puhui minulle, minä vahvistuin ja sanoin: Puhukoon herrani, sillä sinä olet vahvistanut minua. Silloin hän sanoi: Tiedätkö, miksi minä olen tullut sinun luoksesi? Nyt minä palaan taistelemaan Persian ruhtinasta vastaan; ja kun minä lähden, katso, Kreikan ruhtinas tulee. Mutta minä ilmoitan sinulle sen, mikä on merkitty totuuden kirjaan; eikä ole ketään, joka pysyisi minun kanssani näissä asioissa, paitsi Miikael, teidän ruhtinaanne. Daniel 10:18–21.

Danielia kosketetaan kolme kertaa, ja ensimmäisellä ja kolmannella kerralla häntä koskettaa enkeli Gabriel. Toisella kerralla häntä koskettaa Kristus. Daniel käytti samaa heprealaista sanaa neljä kertaa, mutta ensimmäisellä noista neljästä kerrasta, jakeessa yksi, hän ilmaisi ymmärtäneensä ”näyn”. Totuuden ymmärtäminen on tärkeää, mutta se ei ole sama asia kuin totuuden kokeminen, kuten tapahtui noilla kolmella muulla kerralla.

Kun Danielin murheen päivät päättyivät, hänelle annettiin näyn kokemus, josta hänellä oli ymmärrys jo ennen kuin hänen murheensa päivät päättyivät. Kokemus muodostuu kolmesta vaiheesta, joita kuvaavat kolme kosketusta. Ensimmäisen ja viimeisen kosketuksen toteutti Gabriel, ja keskimmäisen kosketuksen Kristus. Ensimmäinen ja viimeinen kosketus olivat heprealaisen aakkoston ensimmäinen ja viimeinen kirjain. Tuossa toisessa vaiheessa Daniel tunnistaa tilansa kapinallisena syntisenä suhteessa Herraansa, ja näin keskimmäinen kosketus edustaa kapinaa, jota kuvaa heprealaisen aakkoston kolmastoista kirjain.

”Mutta Pietari ei nyt ajatellut veneitä eikä kuormaa. Tämä ihme, enemmän kuin mikään muu, jonka hän oli koskaan nähnyt, oli hänelle jumalallisen voiman ilmoitus. Jeesuksessa hän näki Hänet, joka piti kaiken luonnon vallassaan. Jumaluuden läsnäolo paljasti hänen oman epäpyhyytensä. Rakkaus hänen Mestariinsa, häpeä hänen omasta epäuskostaan, kiitollisuus Kristuksen alentumisesta, ja ennen kaikkea hänen saastaisuutensa tunne äärettömän puhtauden läsnä ollessa, valtasivat hänet. Sillä aikaa kun hänen toverinsa varmistivat nuotan sisällön, Pietari lankesi Vapahtajan jalkojen juureen huudahtaen: ’Mene pois minun luotani, sillä minä olen syntinen mies, Herra.’”

Sama jumalallisen pyhyiden läsnäolo oli saanut profeetta Danielin lankeamaan kuin kuolleena Jumalan enkelin eteen. Hän sanoi: ”Komeuteni muuttui minussa turmelukseksi, eikä minuun jäänyt voimaa.” Samoin, kun Jesaja näki Herran kirkkauden, hän huudahti: ”Voi minua! minä hukun, sillä minä olen saastahuulinen mies, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet; sillä minun silmäni ovat nähneet Kuninkaan, Herran Sebaotin.” Daniel 10:8; Jesaja 6:5. Ihmisyyksensä heikkouksineen ja synteineen asetettiin vastakkain jumaluuden täydellisyyden kanssa, ja hän tunsikin olevansa perin puutteellinen ja epäpuhdas. Näin on ollut kaikkien niiden kohdalla, joille on suotu nähdä Jumalan suuruus ja majesteetti.

Pietari huudahti: ”Mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen mies”; kuitenkin hän takertui Jeesuksen jalkoihin tuntien, ettei voinut erota Hänestä. Vapahtaja vastasi: ”Älä pelkää; tästedes sinä saat saaliiksesi ihmisiä.” Vasta sen jälkeen, kun Jesaja oli nähnyt Jumalan pyhyiden ja oman arvottomuutensa, hänelle uskottiin jumalallinen sanoma. Vasta sen jälkeen, kun Pietari oli johdatettu itsensä kieltämiseen ja riippuvuuteen jumalallisesta voimasta, hän sai kutsun työhönsä Kristuksen puolesta.” Aikakausten Toivo, 246.

”Mareh”-näky on näky Kristuksen ilmestymisestä, mutta enkeli Gabrielia tarkoitetaan toisella ja neljännellä kerralla, jolloin Daniel käytti tätä sanaa. Ensimmäisellä kerralla kyse oli toteamuksesta, että Beltesassar ymmärsi näyn, mutta kolme viimeistä kohtaa kuvaavat Danielin kokevan näyn. Niillä kolmella kerralla, jolloin Daniel kokee näyn, häneen myös kosketaan.

Ensimmäisen kerran Gabriel kosketti häntä sen jälkeen, kun hän oli nähnyt kirkastetun Kristuksen ilmestyksen, ja tämä kokemus jätti hänet ”syvään uneen kasvoilleni, kasvot maata kohti”. Näky oli saanut aikaan erottumisen, sillä ne, jotka olivat hänen kanssaan, ”eivät nähneet näkyä; mutta suuri vavistus valtasi heidät, niin että he pakenivat kätkeytyäkseen”. Ensimmäisessä pettymyksessä Jeremia ”istui yksin, Herran käden tähden”, ja Beltesassarissa ”ei ollut voimaa jäljellä”, ”sillä” hänen ”kauneutensa muuttui hänessä turmelukseksi”, eikä hän ”säilyttänyt voimaa”.

Kun Gabriel oli kosketanut häntä ensimmäisen kerran, Gabriel asetti sitten Danielin polvilleen ja kättensä varaan. Tämän jälkeen hän käski Danielia ymmärtämään ne sanat, jotka hän puhui, ja nousemaan seisomaan; niin Daniel tekikin, vaikka vapisten. Gabriel antaa sitten Danielille selityksen siitä, mitä oli tapahtunut Danielin surunpidon kahdenkymmenen päivän aikana. Hän ilmoitti, että kamppailtuaan Persian kuninkaita vastaan kaksikymmentäyksi päivää Miikael tuli alas taivaasta liittyäkseen taisteluun, ja sitten Gabriel tuli vastaamaan Danielin rukouksiin ja selittämään Danielille, ”mitä sinun kansallesi on tapahtuva viimeisinä päivinä”. Kun Miikael tuli alas taivaasta, Gabriel lähetettiin selittämään Danielille viimeiset päivät.

Gabrielin selitys annettiin Danielille kahdenkymmenen yhden surupäivän lopussa, mikä Ilmestyskirjan yhdennentoista luvun rivi riviltä -sovelluksessa kuvaa hetkeä, jolloin Hesekielille luvussa kolmekymmentäseitsemän annetaan kahdesti käsky profetoida kuolleille luille, jotta kaksi profeettaa nostettaisiin haudoistaan. Se tapahtuu silloin, kun Miikael tulee alas taivaasta ja herättää Mooseksen ruumiin kuolleista samalla, kun hän Juudaksen kirjan mukaan kieltäytyy ryhtymästä tekemisiin Saatanan kanssa. Danielia tullaan vielä koskettamaan kahdesti sen jälkeen, kun Gabriel oli antanut hänelle yleiskatsauksen surupäivistä.

Kun Gabriel oli lopettanut, Daniel “käänsi kasvonsa maata kohti ja mykistyi”, ja sitten Kristus itse “kosketti” Danielin “huulia”, ja silloin Daniel “avasi” “suunsa ja puhui ja sanoi sille, joka seisoi minun edessäni: Herrani, näyn tähden tuska on tullut päälleni, enkä ole säilyttänyt voimaa. Sillä kuinka tämän herrani palvelija voisi puhua tämän herrani kanssa? Minun voimani katosi heti, eikä minuun jäänyt enää henkeä.”

Kokemus Kristuksen näkemisestä ja hänen kanssaan puhumisesta nöyryyttää Danielin tomuun asti. Hän oli mykkä, ja olisi pysynyt sellaisena, ellei Kristus olisi koskettanut hänen huuliaan, niin kuin Jesajan huulia oli kosketettu alttarilta otetulla hiilellä.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

“Kun Jesaja katseli tätä ilmestystä Herransa kirkkaudesta ja majesteetista, hänet valtasi syvä tietoisuus Jumalan puhtaudesta ja pyhydestä. Kuinka jyrkkä olikaan vastakohta hänen Luojansa vertaamattoman täydellisyyden ja niiden syntisen vaelluksen välillä, jotka yhdessä hänen kanssaan olivat jo kauan kuuluneet Israelin ja Juudan valittuun kansaan! ‘Voi minua!’ hän huusi; ‘sillä minä hukun; sillä minä olen saastahuulinen mies, ja minä asun saastahuulisen kansan keskellä; sillä minun silmäni ovat nähneet Kuninkaan, Herran Sebaotin.’ Jae 5. Seisoessaan ikään kuin jumalallisen läsnäolon täydessä valossa sisimmän pyhäkön sisällä hän käsitti, että jos hänet jätettäisiin oman epätäydellisyytensä ja kykenemättömyytensä varaan, hän olisi täysin kyvytön täyttämään sitä tehtävää, johon hänet oli kutsuttu. Mutta serafi lähetettiin vapauttamaan hänet hänen ahdistuksestaan ja valmistamaan hänet hänen suurta tehtäväänsä varten. Elävä hiili alttarilta pantiin hänen huulilleen sanoen: ‘Katso, tämä on koskenut sinun huuliasi; niin on sinun pahat tekosi poistettu, ja sinun syntisi sovitettu.’ Silloin kuultiin Jumalan ääni sanovan: ‘Kenet minä lähetän, ja kuka menee meidän puolestamme?’ ja Jesaja vastasi: ‘Tässä olen minä; lähetä minut.’ Jakeet 7, 8.”

“Taivaallinen vieras käski odottavalle sanansaattajalle: ‘Mene ja sano tälle kansalle: Kuulkaa kyllä, mutta älkää ymmärtäkö; ja nähkää kyllä, mutta älkää käsittäkö. Paaduta tämän kansan sydän, turruta heidän korvansa ja sulje heidän silmänsä, ettei he näe silmillään eikä kuule korvillaan eikä ymmärrä sydämellään eikä käänny ja tule parannetuksi.’ Jaeet 9, 10.

Profeetan velvollisuus oli selvä; hänen tuli korottaa äänensä vastalauseeseen vallitsevia pahoja vastaan. Mutta hän pelkäsi ryhtyä työhön ilman jotakin toivon vakuutusta. ”Herra, kuinka kauan?” hän kysyi. Jae 11. Eivätkö mitkään Sinun valituistasi kansasta koskaan tule ymmärtämään ja tekemään parannusta ja tulemaan parannetuiksi?

Hänen sielunsa taakkaa harhailevan Juudan hyväksi ei ollut määrä kantaa turhaan. Hänen tehtävänsä ei ollut oleva kokonaan hedelmätön. Mutta pahoja, jotka olivat lisääntyneet monien sukupolvien ajan, ei voitu poistaa hänen päivinään. Koko elämänsä ajan hänen tuli olla kärsivällinen, rohkea opettaja — toivon profeetta samoin kuin tuomionkin. Kun jumalallinen tarkoitus vihdoinkin olisi toteutunut, hänen ponnistelujaan ja kaikkien Jumalan uskollisten sanansaattajien työn täysi hedelmä tulisi näkyviin. Jäännös pelastuisi. Jotta tämä voisi tapahtua, tuli varoituksen ja vetoituksen sanomat julistaa kapinoivalle kansalle, Herra ilmoitti: ”Kunnes kaupungit ovat hävitetyt, niin ettei niissä ole asukasta, ja talot, niin ettei niissä ole ihmistä, ja maa on autioksi hävitetty, ja Herra on siirtänyt ihmiset kauas pois, ja suuri hyljätys jättäminen on keskellä maata.” Jae 11, 12.

”Raskaat tuomiot, jotka olivat kohtaavat katumattomia — sota, pakkosiirtolaisuus, sorto, vallan ja arvovallan menetys kansojen keskuudessa — kaiken tämän oli määrä tulla, jotta ne, jotka niissä tunnistsivat loukatun Jumalan käden, johdatettaisiin parannukseen. Pohjoisen valtakunnan kymmenen sukukuntaa oli pian hajotettava kansojen sekaan ja niiden kaupungit jätettävä autioksi; vihamielisten kansojen hävitysarmeijoiden oli määrä pyyhkäistä heidän maansa yli yhä uudelleen; jopa Jerusalemin oli lopulta kukistuttava, ja Juuda oli vietävä pois vankeuteen; kuitenkin Luvattu maa ei ollut jäävä kokonaan hylätyksi ainiaaksi. Taivaallisen vieraan Jesajalle antama vakuutus kuului: ‘Ja siinä on vielä kymmenes osa, ja sekin joutuu hävitettäväksi. Mutta niin kuin tammesta ja terebintistä jää kanto, kun ne kaadetaan, niin pyhä siemen on sen kanto.’ Jae 13.”

”Tämä varmuus Jumalan tarkoituksen lopullisesta täyttymisestä toi rohkeutta Jesajan sydämeen. Mitä sitten, vaikka maalliset vallat asettuisivat Juudaa vastaan? Mitä sitten, vaikka Herran sanansaattaja kohtaisi vastustusta ja torjuntaa? Jesaja oli nähnyt Kuninkaan, Sebaotin Herran; hän oli kuullut serafien laulun: ‘Koko maa on täynnä hänen kirkkauttaan’; hänellä oli lupaus, että Jehovan luopuneelle Juudalle lähettämiä sanomia seuraisi Pyhän Hengen synnintuntoon saattava voima; ja profeetta vahvistui edessään olevaan työhön. Jae 3. Koko pitkän ja vaivalloisen tehtävänsä ajan hän kantoi mukanaan tämän näyn muistoa. Kuusikymmentä vuotta tai enemmän hän seisoi Juudan lasten edessä toivon profeettana, käyen yhä rohkeammaksi ja yhä rohkeammaksi ennustuksissaan seurakunnan tulevasta voitosta.”

Profeetat ja kuninkaat, 307–310.